

Åpning av jubileumsåret

Mine kjære brødre og søstre i den hellige Dominikus' orden!

Kjære dere alle!

Når ordensgeneralen i forbindelse med 800-årsdagen for grunnleggelsen av de første kontemplative nonnene i Dominikanerordenen oppfordrer brødrene og søstrene i ordenen til i "**troskap å gå til den første kjærlighet**", så gjelder det hele ordenen. Samtidig er det en særlig oppfordring for monialene til på nytt å spørre seg selv: hva er utfordringene i nonnenes dominikanske liv **i dag?**

Hvilken hensikt har i dag en livsform hvis kjennetegn er et liv i fellesskap, liturgi, bønn og åndelig lesning, studier, et liv i klausur, stillhet og ensomhet, og som først og fremst er et liv etter de evangeliske råd?

Vi moderne mennesker tror ofte at det vi gjør er viktigere enn det vi er. **å ha dårlig tid** er blitt en folkesykdom, og mange er redde for å gå glipp av noe eller for å komme til kort. Vi går ofte på "høygir", og vi ender ofte med å gå på meningsløshetens "tomgang", fordi vi ikke gir oss tid å innhente vår sjel.

Fjerne fra spørsmål om effektivitet og nytte har monialene viet sitt liv **utelukkende** til

Gud for å **være nærværende**: ved å love og prise Gud i liturgien, bli HAM mer og mer lik gjennom den daglige omvendelse og det daglige møte med ORDET i den åndelige lesning, ved i liturgien å be for de mange anliggender og all nød blant menneskene i vår verden, - i kjærlighet forenet i et søsterfelleskap.

Slik som brødrene og søstrene i den Hellige Dominikus' orden bringer ORDET til menneskene gjennom den hellige forkynnelse og gjennom sitt apostolat, bærer nonnene menneskene og deres anliggender frem for Gud i bønn.

Deres liv er ikke isolasjon, flukt fra verden eller egoisme, men en bevisst søkt stillhet og hengivelse, som det inderligste gudsfelleskap. Det er å ha mot til å holde ut meg selv, å legge fra seg dagliglivets kav og mas, og oppmerksomt lyttende og bedende arbeide for verdens frelse.

Selvfølgelig må det kontemplative liv også vise seg i praktisk handling for å være troverdig og virkelighetsnært.

Den daglige trofaste tidebønn for Guds åsyn, den stille bønn, den uselviske tjeneste i fellesskapet, det å kjenne og være med-lidende i vår tids nød, årvåkent lytte til og forstå mennesker som igjen og igjen i tillit banker på klosterets port for å søke råd og trøst, likesom det å daglig begynne på nytt i felleslivet, - taler sitt eget språk.

Ikke minst er det også å være åpen for utviklingen i politiske, samfunnsmessige og kulturelle spørsmål, nettopp ved å betrakte verden med et realistisk blikk - i Guds lys.

En monial er ikke bare opptatt av seg selv og sin egen frelse, men hun bærer verdens nød i sitt hjerte. Helt enkelt er hun utstyrt med intelligens og en hjertets dannelse og ser seg selv som et menneske underveis.

Mer og mer skal kontemplative dominikanerinnelostre våre roens og ettertankens "oaser" i en rastløs tid, der tørstende mennesker tidvis kan slukke sin tørst ved kilden med rent rennende vann, for på denne måten å styrkes i sitt daglige liv. Det er nok en meningsfylt møte for nonnene å utføre ordenens hellige prekentjeneste på: i denne snakkesalige tid da det går inflasjon i ordene, skal vi trekke frem **de vesentlige ordene**; i ordene berede rom for **Ordet, Ordet som kommer fra Gud, Ordet som er Gud**[1]

En munk fra Østkirken formulerte dette i følgende bønn: *"Herre Jesus, ditt ord er ingen fortolkning av en forbindelse som eksisterer mellom deg og meg. Ditt ord skaper denne forbindelsen. Det forteller meg ikke om Kristus som faktum, men skaper hos meg en levende kontakt med dette faktum. Ordet er at selve den guddommelige virkeligheten har trengt inn i mitt liv."*

I vår sekulariserte tid, da mennesker lider av at mye er meningsløst og at Gud er fjern for

dem, bør det også være en vesentlig oppgave for monialene å bevare et troverdig bilde av Kristus blant menneskene.

I denne forstand skal våre klostre være hellige steder der Den Hellige bor, hvor mennesker, i møte med kvinner som har viet sitt liv til Gud, igjen kan fornemme at Gud **er her**, slik som luften vi puster; at Han er vårt element, "For det er i Ham vi lever, beveger oss og er til." (Apg. 17,28)

I lys av dette innbyr vi dere alle til å feire denne store fest med oss i glede og takknemlighet og innbyr hverandre til å være brødre og søstre i vår vidunderlige dominikanske familie.

Preken ble holdt av
sr. Hildegard Koch, o.p., Oslo,
1. Søndag i Advent 2006 til 1. vesper.

[1] Pave Benedikt XVI. I en preken 6. Okt.2006; publisert i Zenit 31.10.06